Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: Riport a hat rendőrkoporsó mellől

Forrás: Alkotmány

Bp. (Hely) 1919. II/26 (Idő) (Köt. v. füz.) (Old

Osztályozás 614.61

Hely

Idő 1919

Személy

Riport a hat rendőrkoporsó mellől

Az égboltozat csaknem tavaszi kékségü selymén felhőpriások nyulnak el havasfehéren s mégis oly könnyedén, mint a hab. A februári szelek elmúltak, a nap tükörszerü sugárzással éppen lehanyatlóban a képviselőház előtti téren, a magyar História *Gréve*-piacán: hol százezren fölötti sokaság vár a Conti-utcai harc áldozatainak, a hat rendőrkoporsónak utolsó utjára. *A köztársaság első izben temet.*

A köztársaság is nagyszerüen csinálja a temetést.

*

Aki látta Ady temetésének szomoru tohonbohnját, azt meglephette a mai rend. A tömeg, amely a Szabadság-téren áll, meghaladja a százezret. A demokrácia legnagyobb pompája éppen *a tömeg*. Festői arcier-ezredek, burgzsandárok hiányzanak ezen a temetésen, bár az egésznek valami katonai uniformist ad a szervezetek sötét sorai, a katonák parádés csukaszürkében, a tengerészek frissen és borotváltan, a tüzoltók sisakosan. A rendőrök ezuttal csupán szolid rendezők, a belügyminiszter karján is vörös szalag, rajta a felirás: *főrendező.* A tömeg fölött vakmerő saltomortalékat csinál egy repülőgép, ormán a fekete lobogóval.

*

A parlament homlokfalán a hires fekete tásztó, amely eddig főrendi halálokat hirdetett, repdes sötéten. Az oroszlános vaskapu nyitva áll. A gyönyörü márványfeljáró sulyos pompájával, gyászfátyolos kandelábereivel a galéria villanykoszoruival: komor és fenséges. A kupolacsarnok, melyet koronázó főrendekkel, vörösszőnyeges pompában láttam utoljára: most sötét drapériákban komorlik. A loggiákban munkások és munkásleányok, fehér arccal, könnyesen, *hóvirágot hoznak a koporsókra.* A Habsburg-szobrok fülkéjében áll kis ravatalon, félkörben a hat koporsó. *Mária Terézia és József császárok között most ott fekszik Kovács VIII. József közrendőr koporsója.* Pálmák, babérbokrok, fikuszok, gyertyák egész fénylő kupja. A fullasztón fekete környezetben, vérpiros drapériák lángolnak, középen egy gigantikus kereszt fehérlik. Általában *sok a vörös szin*, még a gyászhuszárok sapkáján is ott a forradalmi vörös.

Hock intonálja a Misereret; egyedül, assistencia nélkül, palástosan járja sorra az ezüstfehér koporsókat.

Ima végeztével felharsan Siegfried inferiális idegekbetépő gyászindulója, itéletnapi és rettenetes kórusban, — ugyanakkor a feljáró karzatáról rázokog a hires nóta:

«Lehullott a rezgő nyárfa»...

Valóságos Marscke funebrét csináltak belőle a «magyar köztársasagi népcigányok» mint őket a tábla hirdeti.

Mikor a hegedü megszólal, egy rendőr, akinek a muzsikaszóra magának is nagyon tele lehet a szive: odaszól az egyik özvegyhez:

— Csak most nem sirni! — De ők sirnak, ők az özvegyek, a koporsók külön kis csoportja, a fehérkendősök, a rendőrárvák vérző zokogással.

*

A nagy téren, amelyen van valami forradalmi és döbbenetes: egy állványra teszik ki szép sorjába a hat koporsót. A köztársaság koszoruit már kocsikra rakták, a koporsókon csak a család hóvirágos, fenyőgallyos, olcsópléhes koszorui maradnak. A napfény behinti őket anyagtalan ezüstjével. Általában itt kinn megenyhül a gyász, csak a 24 éves *Vig* Ferenc anyja zokog fel, őt nem érdekli a történelem, se Nagy Vince beszédje, se Róma foruma a fekete emberszegéllyel — ő vissza követeli a fiát. A szónokok szépen beszélnek, de sokáig. A «halál kapujáról», a «csendesség honáról» beszélnek és óvatosan kerülik, hogy valaki a demokraták közül Isten nevét emlegesse. Valahogyan szivbemarkolón jól esik, amikor egy jóarcu, lelkes szép száll katona kiáll a rostrumra s azzal bucsuzik:

— Isten veled bajtárs!

Kemény arcu rendőrök sirnak.
Előállottak a négylovas kocsik.

*

Nincsen tumultus. Minden koporsó után külön zenekar megy. Páratlan rend. Jön a miniszterek, aranygallérosok, vezérek és a tömegek: a százezrek.

Azután a vég vége: hat fakereszt. Fényes temetés után — hat fakereszt. (m.)